

POSTANOWIENIE

21 września 2023 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Marcin Łochowski

na posiedzeniu niejawnym 21 września 2023 r. w Warszawie
w sprawie ze skargi M. B.
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia Sądu
Okręgowego w Krakowie z 25 kwietnia 2022 r., II Ca 2763/21,
wydanego w sprawie z wniosku M. B.
z udziałem M. B.
o podział majątku wspólnego,

odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

Wnioskodawczyni M. B. wniosła skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia Sądu Okręgowego w Krakowie z 25 kwietnia 2022 r., w którym Sąd ten: 1) sprawdził wartość przedmiotu zaskarżenia oznaczoną przez uczestnika na 751 732,86 zł i ustalił tę wartość na 107 812,83 zł; 2) sprostował oczywistą omyłkę w postanowieniu Sądu Rejonowego w Oświęcimiu z 19 sierpnia 2021 r. w ten sposób, że w punkcie II. sentencji po słowach „wymienione w pkt.” w miejsce cyfry arabskiej „1” wpisał cyfrę rzymską „I”; 3) odrzucił apelację w części dotyczącej nieuwzględnienia nakładów poczynionych przez uczestnika z jego majątku osobistego na majątek wspólny w kwocie 13 227,66 zł; 4) zmienił zaskarżone postanowienie w punkcie III. w ten sposób, że termin uiszczenia dopłaty oznaczył na 3 miesiące od daty prawomocności postanowienia; 5) oddalił apelację w pozostałej części; 6) stwierdził, że wnioskodawczym i uczestnik ponoszą koszty postępowania apelacyjnego związane ze swoim udziałem w sprawie.

Postanowienie Sądu Okręgowego zostało zaskarżone w części, w jakiej Sąd nie dokonał aktualizacji wyceny nieruchomości objętej księgą wieczystą nr [...] i nie zmienił orzeczenia Sądu Rejonowego w Oświęcimiu z 19 sierpnia 2021 r. w zakresie pkt I. ppkt 1. (dotyczącego ustalenia wartości nieruchomości) oraz pkt III. w zakresie ustalenia wysokości należnej wnioskodawczyni spłaty.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 424⁵ § 1 pkt 1 k.p.c., skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia powinna zawierać oznaczenie orzeczenia, od którego jest wniesiona, ze wskazaniem, czy jest ono zaskarżone w całości lub w części. Przewidziany w tym przepisie obowiązek określenia, czy orzeczenie jest zaskarżone w części oznacza konieczność precyzyjnego określenia zakresu zaskarżenia. Wymaganie to nie jest spełnione, jeżeli sposób sformułowania zakresu zaskarżenia uniemożliwia pewne ustalenie zakresu zaskarżenia wyroku nawet przy zastosowaniu przez sąd starannych zabiegów interpretacyjnych (postanowienie SN z 5 marca 2015 r., V CNP 14/14).

Wskazany przez wnioskodawczynię zakres zaskarżenia w ogóle nie koresponduje z treścią postanowienia Sądu Okręgowego w Krakowie. Skarga nie określa bowiem w sposób jednoznaczny, w jakim zakresie postanowienie to zostało zaskarżone. Nie budzi wątpliwości, że w sytuacji, gdy zaskarżone orzeczenie składa się z kilku wyodrębnionych jednostek redakcyjnych (zawierających odrębne rozstrzygnięcia) oznaczonych punktami, dopełnienie wymogu z art. 424⁵ § 1 pkt 1 k.p.c. wymaga określenia, które z tych rozstrzygnięć są objęte skargą, co sprowadza się do wskazania punktów obejmujących zaskarżone rozstrzygnięcia. Niewystarczające jest więc określenie, że postanowienie jest zaskarżone „w części, w jakiej Sąd nie dokonał aktualizacji wyceny nieruchomości”. Takie sformułowanie nie pozwala na jednoznaczną ocenę, które z rozstrzygnięć Sądu Okręgowego są przedmiotem zaskarżenia.

Ponadto zgodnie z art. 424⁴ zd. 2 k.p.c. podstawą skargi nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów. Wynika to z charakteru postępowania przed Sądem Najwyższym oraz z funkcji tego Sądu

ukonstytuowanego, jako sąd prawa, sprawującego nadzór nad działalnością sądów powszechnych w zakresie orzekania. Ocena dowodów pozostaje zatem wyłączną domeną sądów powszechnych i nie może być dokonywana oraz kontrolowana przez Sąd Najwyższy.

Sformułowane przez skarżącą w ramach podstawy naruszenia przepisów postępowania zarzuty w przeważającym zakresie odnoszą się do problematyki ustaleń faktycznych i kwestii oceny przez Sąd Okręgowy określonych środków dowodowych. Skarżąca usiłuje bowiem podważyć ustalenia sądów *meriti* co do wartości nieruchomości, na podstawie której ustalona została wysokość należnej jej spłaty. W okolicznościach sprawy ocena zasadności zarzutów prawa materialnego ma charakter wtórny; nie jest bowiem możliwa bez uprzedniego zakwestionowania ustalonego w sprawie stanu faktycznego i poczynionej przez Sąd drugiej instancji oceny dowodów. Tym samym również te zarzuty muszą być uznane za niedopuszczalne, ponieważ wbrew wyraźnemu zakazowi ustawowemu, w istocie zmierzają do podważenia ustaleń faktycznych, na których zostało oparte zaskarżone postanowienie (zob. postanowienie SN z 25 maja 2022 r., I CNP 113/22).

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 424⁸ § 1 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. odrzucił skargę.

(D.Z.)

[ms]